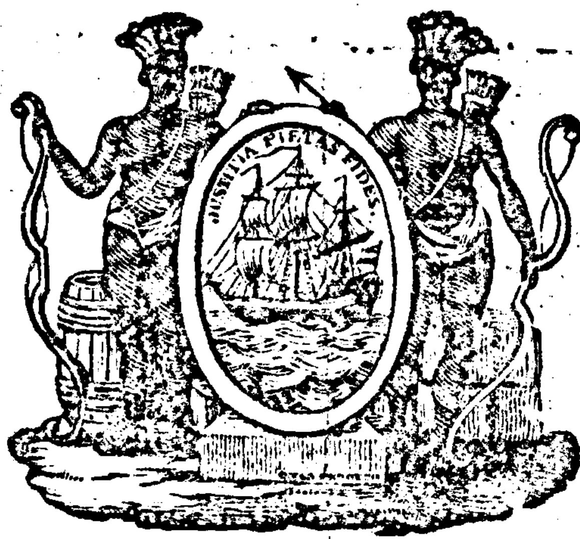
A°. 1840. N°. 79.

VRIJDAG, DEN 2den OCTOBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Mengelingen.

Ongedachte Redding.

Gravin Alexiewna, bezig aan haar *toilet*, was lief en aanvallig als een morgenstond in Mei, die uit de nevelen van den nacht in rozengloed en glans te voorschijn treedt. Golvend spreidden zich de zware, donkere lokken over den sneeuwwitten hals; de purperlippen en blozende wangen ademden levensvreugde en bevalligheid, en een ongemeen vuur straalde haar uit de groote, donkerblaauwe oogen. Minzaam lagchende, beschouwde zich de jonge Dame in den spiegel. De kinderjaren naauw te boven, had het meisje dien gelukkigen leeftijd bereikt, wanneer 't ingeschapen gevoel der vrouw de kracht en 't vermogen harer bevalligheden wel reeds vermoedt, maar nog niet zelf erkent. Vrolijk schertsende, hielp zij hare lieveling, de kamenier Feodora, de laatste hand leggen aan haren opschik, en zij was er genoegzaam meê gereed, toen een' bediende Vorst Simonowitsch, Alexiewna's verloofde aanmeldde, en deze ook terstond binnentrad. Hij was Kapitein bij de Keizerlijke lijfwacht, door Peter *de Groote* eerst voor weinige jaren nieuw opgerigt. De montering stond den fieren, rijzigen jongman bij uitstek goed. Even als Alexiewna, met het volste regt, de room en het sieraad harer kunne in de nieuwe hoofdstad van St.-Petersburg mogt worden genoemd, even zoo was Simonowitsch de schoonste man der aanzienlijkste krijgen, geroemd en gaarne gezien bij de Dames, doch slechts geboeid door eene enkele. Deze, van hare zijde, was ook met al de kracht der eerste liefde aan hem gehecht, en zoo gaven beiden het zeldzame voorbeeld eener verbindtenis, die door de willekeur der ouders ontworpen, aan het jeugdige paar geene andere reden tot misnoegen gaf, dan dat er nog zes maanden tot aan de voltrekking van 't huwelijk verloopen moesten. Alexiewna heette haren geliefde blozende welkom. Hij beantwoordde den gewonen, bevalligen groet, met een' kus op haar voorhoofd, en nu hadden ze elkander de Hemel weet, wat beuzelingen te vertellen met eenen ijver, die de liefde alléén eigen is. — »Morgen is er groot gemaskerd bal ten hove," zei Alexiewna, onder andere: »de gansche adel is genoodigd; ik kan u niet zeggen, hoe 't mij verheugt! Mama en ik, wij hebben onze maskers reeds gekozen. Wij zijn geene van de minste, geloof dat vrij. Doch om u te beter te kunnen kwellen en plagen, Simonowitsch, zult gij vooreerst niet weten hoe wij gekleed zullen zijn."

— »Ik heb voor dat kwellen en plagen geen vrees," hernam Simonowitsch verdrietig: »daar is voor gezorgd."

— »Ei zoo, zoudt gij waarlijk onze plannen willen verijdelen?"

— »Neen, zeker niet Alexiewna, maar daar komt niet van, geloof me in goeden ernst."

— »En waarom, beste?"

— »Ik heb de wacht. Juist nu 't een der prachtigste feesten aan 't Hof geldt, zal ik geboeid zijn aan de kazern. Het is wel droevig; doch er is niet aan te doen."

— »Ach, als gij maar wilt, zal er nog wel iets op te vinden zijn."

— »Gij weet toch, althans van hooren zeggen, hoe streng de voorschriften zijn, en hoeveel strenger nog er de Keizer op let, dat zij zonder oogluiking worden nagekomen."

— »Die verwenschte voorschriften, die eindige dienstzaken! Maar, hoor eens, Simonowitsch, daar valt mij iets in: gij kunt u immers morgen door een' uwer kameraden laten vervangen. Ja, ja dat is wel te doen. Een heerlijke inval! Kom, daar moet ge uw werk van maken."

— »Onmogelijk, lieve engel. De Keizer duldt het niet, en zou 't hoogst kwalijk nemen, wanneer een Officier zijner lijfwacht ook slechts eenmaal tegen zijne bevelen handelde. 't Gaat niet. Mijne dienstpligt en de eer verbieden 't mij."

— »Wat spreekt gij van dienstpligt en eer, wanneer 't er op aankomt, om den wensch eener geliefde te vervullen. Mijn wil is uwe eer, en ik wil en gij moet morgen het feest bijwonen."

— »Gij beijvert u vruchteloos, Alexiewna. Ik kan niet."

— »Kunt gij niet?...

Een tranenvloed ontwelde hare oogen. Gekrenkt door die aanhoudende tegenspraak van Simonowitsch, kon zij geen enkel woord meer uitbrengen. De Kapitein vond het geraden, in deze omstandigheid, zoodra mogelijk aan de zaak een einde te maken. Hij ging dus heen, zoo als hij gekomen was, nadat hij haar een kus op 't voorhoofd gedrukt, en een hartelijk vaarwel gezegd had. Hare tranen minderden nu allengs, en hielden eindelijk geheel op.... doch de vrolijkheid der bevallige Alexiewna was voor dien ganschen dag onherroepelijk geweken.

Misnoegder dan ooit, betrok vorst Simonowitsch den volgenden morgen, aan de spits zijner kompanie, de wacht voor de kazern. Een ganschen dag en een' ganschen nacht tusschen de vier muren van eene wachtkamer te moeten doorbrengen behoort voorzeker niet tot de genoegens van de krijgsdienst. Geen jong Officier is het dus kwalijk te nemen, wanneer hij zuchtende aan de doodelijke verveling denkt, die hem daar wacht, of wanneer hij ze met wêerzin te gemoet gaat. Doch wanneer zulk een dienstpligt hem dan nog 't genoegen ontrooft van een feest aan het Hof, dan is het hem nog meer te vergeven, dat hij met tegenzin eene taak vervult, die de eer hem voorschrijft. Eindeloos traag verliepen de uren voor Simonowitsch. De eene zucht na de andere ontglipte onwillekeurig zijnen boezem. Zij golden zijne bevallige verloofde, Alexiewna, en zweefden als onzigtbare, gevleugelde liefdeboden naar de kamer van het paleis, waar zij zich ophield, en reeds van den vroegen morgen af bezig was met het maken van toebereidselen voor den avond. Haar opschik vorderde al hare zorg en oplettendheid. Al hare gedachten waren daar alléén aan gewijd, en slechts van tijd tot tijd onttrok er zich eene enkele aan bloemfestoenen en versierselen, en vlood naar de eenzame wachtkamer van den treurenden geliefde. Hoe minder zij intusschen aan hem dacht, hoe meer *haar* beeld *hem* voor den geest zweefde. Toen het avond werd en de tijd naderde, dat het feest een aanvang nam, kon hij haar geen oogenblik uit zijne voorstelling meer verbannen. Achteloos op zijn veldbed uitgestrekt, het hoofd rustende op de linkerhand, zag hij in de donkere wachtkamer, waar hij met voordacht geen licht liet ontsteken, niets dan haar, haar alléén in zijne verbeelding. Hij zag haar eerst aan de *Toilet*-tafel, toen voor een' grooten spiegel, vervolgens geheel gekleed en getooid, aanvalliger dan al de vrouwen en meisjes van Rusland, en toen weder in de keizerlijke prachtzalen, als de koningin van het feest, en omringd van honderden, door zoo veel schoons verrukt. Het denkbeeld dat hij niet aan hare zijde stond, om, zegevierende over een heer van mededingers, zich te gelijk in hare zegepraal te kunnen verheugen, werd hem thans ten eenemaal ondragelijk. Ook zag hij nu eerst in, wat bewijs van overgroote liefde en gehechtheid Alexiewna hem gisteren gegeven had, toen zij zoo onwillekeurig in zulk eene hevige gemoedsbeweging was geraakt. Zijn toestand was regt droevig en pijnlijk. Droomen, bitterzoet, moesten de plaats vervullen van wezenlijk genot. Doch hoe minder hij gewoon was de eerste voor lief te nemen, waar het laatste zoo digt in zijn bereik lag, hoe meer hij den lastigen dwang der krijgsdienst verwenschte. Zijn toestand, die nog veel onlijdelijker dreigde te worden, werd door vreemde tusschenkomst eensklaps verstoord. De deur van de wachtkamer werd zacht geopend en Izaak, de Serjant-Majoor zijner kompanie, riep naar binnen: »Kapitein, Kapitein!"

Op de vraag van dezen laatsten: »wat is het?" hernam de Serjant-Majoor: »Heer Kapitein daar is een zwarte jongen, die u wat ter hand heeft te stellen; mag hij binnenkomen?"

— »Oogenblikkelijk," hernam Simonowitsch, en daarop bragt Izaak licht in de kamer en geleidde den kleinen neger naar den Kapitein.

Het was een bode van Alexiewna. Gretig nam de Vorst het briefje, dat hij hem ter hand stelde, brak het open, en las met oogen, die van vreugde vonkelden, de volgende regelen:

Mijn Hartvriend!

Wij rijden met mama zoo aanstonds naar het Hof. Al wat door adel of rang uitmunt

zal de Keizer heden avond in zijne zalen vereenigd zien, en gij alleen zult er aan ontbreken! Wie zal het vermoeden, wanneer ge u, voor een paar uren slechts, onder het gewoel der gemaskerden mengt? O, kom toch, ik bezweer het u bij mijne liefde. In het diepst geheim, heb ik mij, voor u, den bijgaanden *Domino* aangeschaft. Hij is mij kenbaar aan den rooden strik, dien ik met eigen hand boven aan de regtermouw bevestigd heb. Trek hem ijlings aan en kom. Terwijl alles dansende rondzwiert, of in bonte mengeling dooreenwoelt, zal ik in eene vensterbank, nabij het blaauwe portaal, dat gij kent, u opwachten. Met een' kus wordt gij daar beloond en welkom geheten, door uwe

ALEXIEWNA.

Onwillekeurig drukte Simonowitsch het minnebriefje, dat hij gelezen had, in vervoering aan zijne lippen. »Ik kom!" riep hij den negerknaap driftig toe, en deze, die geen ander antwoord verwacht had, verliet ijlings de wachtkamer, met achterlating van het pak, dat den *Domino* inhield. Uitgelaten van vreugde, en alle zwarigheden vergetende, die hij vroeger meende, dat hem het verlaten van de wachtkamer onmogelijk maakten, trok hij haastig het ontvangen masker aan, en riep zijn' trouwen Izaak.

— »Wat is er van uwe orders, Kapitein?" vroeg deze, verwonderd over de zonderlidge, immers in eene wachtkamer, hoogst ongewone kleeding van zijnen Heer.

— »Loop gaauw om een slede en breng te hier!"

—

Een druk gewoel heerschte in de rijk vergulde, luisterrijk verlichte zalen, inderdaad versierd met eene pracht, den grooten Keizer waardig. Al wat de jeugdige hoofdstad, door Peter's magt en ijzervasten wil eerst voor weinige jaren gesticht, aan adel en uitstekende verdiensten in alle vakken van kunsten en wetenschap onder hare inwoners bezat, was daar vereenigd. De voornaamste geslachten van het reusachtig *Noordsch* gebied werden er door menig lid van beiderlei kunne voorgesteld. Daarbij kwam nog het niet onaanzienlijk getal van vreemde gasten, van gezanten met hunne vrouwen, uit schier alle oorden van *Europa*; ja, zelfs *Azië* had in den bonten, schilderachtigen dos, dien landaard eigen, in menigte zijne vertegenwoordigers afgezonden naar dat feest. Terpsichore en Fantasus der mommengod, hadden de handen in een geslagen, om uit dien zaamgevloeiden drom van veelkleurige kontrasten een behagelijk geheel te scheppen. 't Was Carnavals-vreugde al wat men zag; zij oefende op alles hare tooverkracht, en bragt zelfs den bedaarden toeschouwer in twijfel, of hij zich aan de bevrozen oevers van den Newa, dan wel aan de groene boorden van den Tiber bevond. Een maskerfeest in Rome kon noch belangwekkender noch woeliger zijn. Peter's goede luim spoorde alles tot lustgenot en vrolijkheid aan Op de minzaamste wijze bewoog hij zich in het masker onder de gemaskerden. Een bruine Domino, die, met een geborduurd kruis op de linker borst, zich nu eens hier dan weder daar vertoonde, nu eens door luimige invallen dan weder door zijne bijtende scherts de aandacht trok, en eene vrolijkheid aan den dag legde die somwijlen aan moedwil grensde, werd door de omstanders algemeen voor Czaar Peter gehouden. Simonowitsch had naauwelijks den voet gezet in een der grootste zalen, waar 't bont gewemel het drukst en levendigst was, of hij bemerkte alras dien bruinen Domino, en hield zich ook van zijne kant overtuigd, dat het de Keizer was. Gestalte, gang en houding van het masker bevestigden hem meer en meer in zijne meening. Men kan zich overigens ligt voorstellen, dat hij geen bijzonder verlangen had, om den Keizer te naderen, veel minder door hem te worden aangesproken. Hij hield zich op een eerbiedigen afstand, waartoe hem ditmaal zijn boos geweten vermaand zou hebben, al had hij 't ook zoo druk niet gehad met het monsteren van al de vensterbanken, in de nabijheid van het blaauwe portaal. Dra stond Simonowitsch aan de zijde zijner aangebeden schoone. Hare blijdschap en zijne verrukking waren zeer natuurlijk, even natuurlijk was 't, dat de verliefde jongman de beminde zijns harten, het voorwerp van zijn teederst verlangen, aan de belofte herinnerde, in haar briefje vervat, en dat Alexiewna welhaast een gunstig oogenblik vond, om zich van hare schuld te kwijten Hij was de gelukkigste aller menschen en dacht, in dat zalig oogenblik, om wachtkamer noch dienstpligt meer. Welk jongman zou ook, aan de zijde zijner geliefde, omringd van al wat oog en oor kan streelen, zich zulke bedroevende voorstellingen voor den geest halen, of aan iets anders denken, dan aan haar, wier liefdeblikken hem boeiden. Simonowitsch was alzoo de gelukkigste aller menschen, en vergat alles, in een vertrouwelijk gesprek, dat, hoe belangrijk ook voor de beide gelieven, nogtans voor den lezer niets merkwaardigs heeft, en daarom door ons met stilzwijgen wordt voorbijgegaan.

Liever keeren wij terug naar de wachtkamer en des Kapiteins kompanie. Izaak de kommandant *ad interim*, beschaamde het vertrouwen zijns meesters niet: hij hield de manschap zoo goed in orde, als de Kapitein zelve, en zorgde met alle naauwgezetheid voor de stipte naleving der voorschriften van de dienst. Met een kort pijpje in den mond, en van tijd tot tijd eene dikke rookwolk voor zich uit blazende, overdacht hij daarbij zijne vroegere loopbaan, en de wisselingen van het krijgslot, die hij, oude gediende, zoo vaak had ondervonden. In zijne beschouwingen verdiept, merkte hij ter naauwernood, dat hem iemand bij herhaling op den schouder tikte. Een frissche handslag was er noodig, om hem uit zijne droomerijen te wekken. »Wat is het," riep hij, zich eindelijk omkeerende, om te zien, wie hem kwam storen. 't Was een rijzig, kloek gebouwd man, van een edel voorkomen en schrandere gelaatstrekken, doch wiens stralende blik iets ongemeen strengs en norsch had. Eene eenvoudige pelsmuts bedekte zijn hoofd, een wijde rijmantel omhulde zijne gestalte. In de regterhand, hield hij een' dikken *Spaanschen* rotting, en, daarmeê wrevelig op den grond stampende, vroeg hij barsch: »waar is de Kapitein, ik wil het weten."

— »We dienen eerst te zien of gij er wel meê noodig hebt?" hernam Izaak op denzelfden toon, en nu greep tusschen hen het volgende gesprek plaats.

(*Vervolg en Slot hierna.*)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 26sten Septemler, de Nd. Am. Brik *Adriatze*, Kapt. W. E. Herrick, van Glouchester; hebbende 34 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 28sten Sept, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. Wm. Payne; naar Demerary.

Den 29sten, het Schip *Equator*, Kapt. J. G. Kunst, naar Rotterdam; lading: 80 vaten Suiker, 3 balen schoone Katoen en 50 puncheons Rum.

Den 30sten, het Schip *Suriname*, Kapt. R. van der Meij, naar Amsterdam; lading: 379 vaten Suiker, 6 balen Katoen, 540 ℔ oud Koper en 2931 ℔ oud Lood.

Advertentiën.

De Administrateur van Financien, zal op Vrijdag den 16den October aanstaande, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, des morgens ten *negen* ure, doen verkoopen:

Eene partij *INLANDSCHE BALKEN*, als: BOLLETRIE, GROENHART, MANBARKLAK, PETO enz., ter lengte van 20 à 50 voeten en ter dikte van 7 à 14 duimen Rijnlandsche maat, liggende aan de *Waterkant* bij het *Gouvernements-Plein*; volgens de lijst, welke daarvan bij voornoemde Vendumeester, en ten Kantore der Financiele Administratie voor de gegadigden ter inzage liggen.

Paramaribo, den 29 *September* 1840.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(34294) HEDEN NADEMIDDAG om *vier* uur, publieke verkooping der Plantaadjes *ANNA MARIA* en *L'EMBARRAS EN VENLO*, door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

Paramaribo, den 2 *October* 1840.

J. L. V. KARSSEBOOM qq.
Es. KLINT qq.

(32104) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *HEDEN MORGEN* om 9 uren verkoopen:

BAKKELJAAUW, halve vaten BLOM, en andere PROVISIEN, STUKGOEDEREN en PLANKEN.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd tweedeks Fregatschip *Maria Frederika*, Kapt. Klaas Boeles de Waard. — Adres bij Gebroeders Reijs.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip *Wilhelmina en Maria*, Kapt. J. C. Atkes. — Adres bij J. L. Gellée. Sluit 15 November e. k.

Het Nederlandsch Kofschip *Hillegonda Ida*, Kapt. H. A. Hendriks. — Adres bij J. L. Gellée

Het tweedeks driemast Galjootschip *Nicolaas Witzen*, Kapt. F. Lange. — Adres bij J. F. Favereij.

Het gekoperd Brikschip *de Planter*, Kapt. H. F. Zeijlstra. — Adres bij Leijsner & Scheffer. — Recommandeerd deszelfs Bodem, tot inlading van SUIKER en KATOEN.

Het gezinkt Bergantijnschip *de Koophandel*, Kapt. Frans Popken. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Recommandeerd deszelfs Bodem, tot inlading van KOFFIJ, KAKAO en KATOEN.

Het gekoperd driemast Galjootschip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. Klint. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip *de Jonge Lodewijk Anthonie*, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het gekoperd tweedeks Barkschip *Sophia Cicilia*, Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij Kenswil en Co.

Het gekoperd tweedeks Barkschip *de Goede Vrede*, Kapt. C. Zaal. — Adres bij H. Degenhard.

Naar Amsterdam via Coppename:

Het gezinkt Schooner Kofschip *de Harmonie*, Kapt. J. Addicks. — Adres bij Gebrs. Reelfs. — Sluit 5 October.

Naar Rotterdam:

Het Nederlandsch Kofschip *Alcyon*, Kapt. J. van der Kolff Wz. — Adres bij Van West & de Harle.

Het Nederlandsch Kofschip *de Vrede*, Kapt. D. J. Wiersma. — Adres bij J. L. Gellée.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.